

**ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՏԵՍՉԱԿԱՆ ՄԱՐՄԻՆՆԵՐԻ ՄԻԱՍՆԱԿԱՆ ԲՈՂՈՔԱՐԿՄԱՆ ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՎ**

Երևան, Կառավարական պուր 1

Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ

«Գիվվինգս» ՍՊ ընկերության 10.02.2017թ.-ի վարչական բողոքը մասնակի բավարարելու մասին)

Ք. ԵՐԵՎԱՆ

«10» մարտի 2017թ.

ՀՀ տեսչական մարմինների միասնական բողոքարկման հանձնաժողովը՝ ի դեմս հանձնաժողովի նախագահ ՀՀ կառավարության աշխատակազմի ղեկավար-նախարար Դավիթ Հարությունյանի, ուսումնասիրելով ՀՀ կառավարությանն առընթեր պետական եկամուտների կոմիտեի հարկային և մաքսային մարմինների գանգատարկման հանձնաժողովի 29.11.2016թ. թիվ 37/4 որոշումն անվավեր ճանաչելու վերաբերյալ «Գիվվինգս» ՍՊ ընկերության 10.02.2017թ.-ի բողոքը՝

Պ Ա Ր Զ Ե Ց

1. Բողոքի էությունը և ներկայացված պահանջը.

«Գիվվինգս» ՍՊ ընկերությունը (այսուհետ նաև՝ Ընկերություն կամ Բողոք բերած անձ)՝ ի դեմս տնօրեն Տաթևիկ Ասատրյանի, բողոք է ներկայացրել ՀՀ տեսչական մարմինների միասնական բողոքարկման հանձնաժողով (այսուհետ՝ նաև Հանձնաժողով)՝ ՀՀ ԿԱ պետական եկամուտների կոմիտեի հարկային և մաքսային մարմինների գանգատարկման հանձնաժողովի (այսուհետ՝ նաև Գանգատարկման հանձնաժողով) 29.11.2016թ. թիվ 37/4 որոշումն (այսուհետ նաև՝ Որոշում) անվավեր ճանաչելու վերաբերյալ:

Բողոքը մուտքագրվել է Հանձնաժողովի քարտուղարություն 10.02.2017թ.-ին:

Բողոք բերած անձը հայտնել է, որ 26.09.2016թ. ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչության պետ Ա. Մնացականյանը, քննելով վարչական իրավախախտման վերաբերյալ թիվ 1687 գործը և ուսումնասիրելով վարչական իրավախախտման վերաբերյալ 26.09.2016թ. թիվ 1687 արձանագրությունը, կայացրել է թիվ 329435/05 որոշումը, որով Ընկերության տնօրեն Տաթևիկ Ասատրյանի նկատմամբ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 169՝ հոդվածի 2-րդ մասի հիմքով կիրառվել է վարչական տուգանք՝ 20.000 ՀՀ դրամի չափով:

Նշված որոշումը բողոքարկվել է Գանգատարկման հանձնաժողով, որի 29.11.2016թ. թիվ 37/4 որոշմամբ գանգատը մերժվել է և թիվ 329435/05 որոշումը թողնվել է անփոփոխ:

Ըստ Բողոք բերած անձի, վարչական իրավախախտման վերաբերյալ թիվ 329435/05 և Գանգատարկման հանձնաժողովի 29.11.2016թ. թիվ 37/4 որոշումները կայացվել են օրենքի խախտմամբ, մասնավորապես.

- տուգանքը նշանակելիս վարչական մարմինն անտեսել է այն փաստը, որ Ընկերությունը պետական գրանցում է ստացել 22.07.2016թ., իսկ վարչական տույժը կիրառվել է 2016թ. հուլիս ամսվա եկամտային հարկի և սոցիալական վճարի ամփոփ հաշվարկը չներկայացնելու համար՝ որպես ժամկետի հիմք ընդունելով «Եկամտային հարկի մասին» ՀՀ օրենքի 13-րդ հոդվածի 2-րդ մասի պահանջը, համաձայն որի այն պետք է ներկայացվեր մինչև 2016թ. օգոստոսի 20-ը:

Ըստ Բողոք բերած անձի, 2016թ. օգոստոսի 20-ը շաբաթ օր է եղել, հետևաբար հաջորդ աշխատանքային օրը պետք է համարվեր օգոստոսի 22-ը, որպիսի ժամանակահատվածում Ընկերությունը չի կարողացել էլեկտրոնային ստորագրությունը ակտիվացած չլինելու պատճառով էլեկտրոնային եղանակով ներկայացնել հաշվարկը:

- Բողոք բերած անձի պնդմամբ սույն գործով վարչական մարմինը հաշվի չի առել այն հանգամանքը, որ չնայած հաշվարկը սահմանված ժամկետում չներկայացնելուն, այնուամենայնիվ Ընկերության կողմից հարկերը վճարելուց խուսափելու միտում չի դրսևորվել, իսկ մի քանի օր անց Ընկերությունը կատարել է վերոհիշյալ պարտականությունը:

- վարչական մարմիններն անտեսել են այն հանգամանքը, որ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 169¹ հոդվածի 2-րդ մասը տուգանքի գումարը սահմանել է հարաբերական ձևաչափով, այն է՝ սահմանելով տուգանքի նվազագույն և առավելագույն սահմանաչափը:

Նշվածից, ըստ Բողոք բերած անձի, հետևում է, որ վարչական մարմինը պարտավոր էր ցուցաբերել տարբերակված մոտեցում և առաջնորդվել վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 32-րդ, «Վարչարարության հիմունքների և վարչական վարույթի մասին» ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասի, 8-րդ հոդվածի պահանջներով և իր հայեցողական լիազորությունն իրականացնել բոլոր փաստական հանգամանքների պատշաճ գնահատման արդյունքում:

- Գանգատարկման հանձնաժողովը հղում կատարելով վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 242.2-րդ հոդվածին (առկա է տպագրական սխալ, պետք է լինի՝ 244.2. հոդված), նշել է, որ. *«Այսպիսով օրենսդիրը իրավակիրառողին իրավասություն է վերապահել համապատասխան որոշում կայացնելիս գնահատել գործի փաստական հանգամանքները և ինքնուրույն որոշել տուգանքի չափը՝ ելնելով կատարված զանցանքի ծանրության աստիճանից»:* Այնուհետև հանգել է եզրակացության, որ *«...Տուգանքի չափը որոշելու իրավունքը վերապահված է բացառապես իրավակիրառողին, որն օգտվելով իրեն վերապահված իրավունքից, կայացրել է համապատասխան որոշում»:*

Ըստ բողոք բերած անձի, Գանգատարկման հանձնաժողովը արդարացիորեն ամրագրելով հարկային մարմնի պարտականությունը՝ որոշում կայացնելիս գնահատել գործի փաստական հանգամանքները և որոշել տուգանքի չափը՝ ելնելով կատարված զանցանքի ծանրության աստիճանից, պատշաճ չի անդրադարձել կոնկրետ վիճարկվող գործի շրջանակներում վարչական մարմնի կողմից այդ պարտականության պահպանմանը, որպիսի պարագայում Գանգատարկման հանձնաժողովի կողմից կայացված որոշումն անհիմն է:

Վերոգրյալի հիման վրա Բողոք բերած անձը խնդրել է անվավեր ճանաչել Գանգատարկման հանձնաժողովի 29.11.2016թ. թիվ 37/4 որոշումը, որպես հեղհանք՝ վերացնել և (կամ) փոփոխել 26.09.2016թ. ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչության վարչական իրավախախտման

գործի վերաբերյալ թիվ 329435/05 որոշումը և նախատեսել վարչական փուլ՝ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 169՝ հոդվածի 2-րդ մասով սահմանված նվազագույնի չափով:

2. Մասնակցի դիրքորոշումը.

Բողոք բերած անձի դիրքորոշումը հստակեցնելու նպատակով Հանձնաժողովը 2017թ.-ի մարտի 10-ին անցկացրել է լսումներ, որին «Գիվվինգս» ՍՊ ընկերությունը՝ լինելով պատշաճ ծանուցված, չի ապահովել իր մասնակցությունը:

3. Բողոքի քննության համար էական նշանակություն ունեցող փաստերը.

Բողոք բերած անձի և ՀՀ ԿԱ պետական եկամուտների կոմիտեի կողմից Հանձնաժողովին ներկայացված փաստաթղթերի ուսումնասիրության արդյունքում Հանձնաժողովը գտնում է, որ սույն բողոքի քննության համար էական նշանակություն ունեն հետևյալ փաստական հանգամանքները.

3.1. ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչությունը՝ ի դեմս առաջատար մասնագետ Արմեն Բադալյանի, 2016թ. սեպտեմբերի 26-ին կազմել է վարչական իրավախախտման վերաբերյալ թիվ 1687 արձանագրությունը՝ հետևյալ բովանդակությամբ. ««ԳԻՎՎԻՆԳՍ» ՍՊ ընկերությունը ... «Եկամտային հարկի մասին» ՀՀ օրենքի 13-րդ հոդվածի 2-րդ մասով սահմանված ժամկետում հարկային մարմին չի ներկայացրել 2016թ.-ի հուլիս ամսվա եկամտային հարկի և սոցիալական վճարի ամփոփ հաշվարկը: ... Ընկերության տնօրեն Տաթևիկ Ասատրյանը վարչական իրավախախտման վերաբերյալ արձանագրության կազմման վայրի և ժամի մասին պատշաճ ծանուցված լինելով չի ներկայացրել, ուստի այն կազմվում է վերջինիս բացակայությամբ:

Վերոգրյալը հաշվի առնելով և նկատի ունենալով, որ բացակայում են վարչական պատասխանատվությունը մեղմացնող կամ բացառող հանգամանքները, Տաթևիկ Ասատրյանը ենթակա է վարչական պատասխանատվության»:

3.2. ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչությունը՝ ի դեմս վարչության պետ Ա. Մնացականյանի, 26.09.2016թ. կայացրել է թիվ 329435/05

որոշումը՝ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 169՝ հոդվածի 2-րդ մասի հիմքով Տաթևիկ Ասատրյանի նկատմամբ 20.000 ՀՀ դրամի չափով տուգանք նշանակելու մասին:

Որպես որոշման հիմքեր նշվել են վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 169՝ հոդվածի 2-րդ մասը, 32-րդ հոդվածի 2-րդ մասը, 244.2-րդ և 281-րդ հոդվածները, 282-րդ հոդվածի 1-ին մասը:

3.3. Ընկերությունը Գանգատարկման հանձնաժողովին 02.11.2016թ. գանգատ է հասցեագրել, որով խնդրել է վերացնել 26.09.2016թ. ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչության վարչական իրավախախտման գործի վերաբերյալ թիվ 329435/05 որոշումը և նախատեսել վարչական տույժ՝ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 169՝ հոդվածի 2-րդ մասով նախատեսված տույժի նվազագույն չափով:

3.4. Գանգատարկման հանձնաժողովը 29.11.2016թ. թիվ 37/4 որոշմամբ մերժել է գանգատը և ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչության պետի 26.09.2016թ. թիվ 329435/05 որոշումը թողել անփոփոխ: Որոշմամբ, մասնավորապես, նշվել է, որ. «*Վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի 242.2-րդ հոդվածի (կարծում ենք վրիպակ է և նկատի է առնվել նույն օրենսգրքի 244.2-րդ հոդվածը) համաձայն՝ հարկային մարմինները քննում են սույն օրենսգրքի համապատասխան հոդվածներով նախատեսված վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ գործերը իրենց վերապահված իրավասությունների շրջանակներում:*

Այսպիսով, օրենսդիրն իրավակիրառողին իրավասություն է վերապահել համապատասխան որոշում կայացնելիս գնահատել գործի փաստական հանգամանքները և ինքնուրույն որոշել տուգանքի չափը՝ ելնելով կատարված զանցանքի ծանրության աստիճանից:

Այսինքն, տուգանքի չափը որոշելու իրավունքը վերապահված է բացառապես իրավակիրառողին, որն օգտվելով իրեն վերապահված իրավունքից կայացրել է համապատասխան որոշում»:

3.5. Բողոքին կից ներկայացվել են փոստային ծրարներ, որոնց վրա առկա կնիքների համաձայն, Գանգատարկման հանձնաժողովի 29.11.2016թ. թիվ 37/4

որոշումը Բողոք բերած անձը ստացել է 06.12.2016թ.-ին (ըստ «www.haypost.am» կայքի՝ 13.12.2016թ.), իսկ Հանձնաժողովին բողոքը փոստային ծառայության միջոցով ուղղվել է 07.02.2017թ.-ին:

3.6. ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչության 5-րդ բաժնի պետը 08.02.2017թ.-ին գրություն է հասցեագրել ՀՀ ԱՆ ԴԱՀԿ ծառայության Արարատի մարզային բաժնի պետին, որով խնդրել է Տաթևիկ Ասատրյանից բռնագանձել 26.09.2016թ. կայացված թիվ 329435 որոշմամբ վճարման ենթակա վարչական տուգանքը՝ 20.000 ՀՀ դրամ:

3.7. ՀՀ ԱՆ ԴԱՀԿ ծառայության կողմից 10.02.2017թ. կայացվել է որոշում կատարողական վարույթ հարուցելու, գույքի նկատմամբ հետախուզում հայտարարելու և արգելանք դնելու մասին:

3.8. Ըստ դրամարկղի մուտքի թիվ 170214087904055 և 170214088724055 օրդերների՝ Տաթևիկ Ասատրյանի կողմից 14.02.2017թ. վճարվել է ՀՀ ԿԱ ՊԵԿ աշխատակազմի իրավաբանական վարչության կողմից 26.09.2016թ. կայացված թիվ 329435 որոշմամբ նախատեսված վարչական տուգանքը:

4. Պատճառաբանություններ և եզրահանգումներ.

Բողոքի և դրա քննարկման համար էական նշանակություն ունեցող փաստական հանգամանքների ուսումնասիրության արդյունքում Հանձնաժողովը գտնում է, որ **ենթակա է բավարարման մասնակի՝** հետևյալ հիմնավորմամբ.

Հանձնաժողովը գտնում է, որ սույն վարույթի քննության տեսանկյունից՝ հաշվի առնելով Բողոք բերած անձի կողմից միայն կիրառված տուգանքի չափի վիճարկման հանգամանքը, էական նշանակություն ունի հետևյալ հանգամանքների պարզումը՝

1) վարչական մարմնի կողմից օրենքով սահմանված տուգանքի նվազագույն և առավելագույն սահմանների որոշումը և կիրառումը կարո՞ղ է արդյոք դիտարկվել որպես հայցողական լիազորություն, թե՛ ոչ.

2) տուգանքը սահմանելիս վարչական մարմնի կողմից պարզվե՞լ են արդյոք բոլոր փաստական հանգամանքները՝ ներառյալ պատասխանատվությունն ինչպես մեղմացնող, այնպես էլ ծանրացնող հանգամանքների առկայությունը:

Վերոհիշյալ հարցադրումների առնչությամբ Հանձնաժողովը գտնում է, որ վարչական մարմնի կողմից վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի (այսուհետ՝ նաև ՎԻՎՕ) 169¹-րդ հոդվածի 2-րդ մասի կիրառման շրջանակներում օրենքով վերապահված տուգանքի չափը որոշելու լիազորությունը հայեցողական է, որպիսի հանգամանքից ելնելով վարչական մարմինը պարտավոր էր գործել «Վարչարարության հիմունքների և վարչական վարույթի մասին» ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի պահանջներին համապատասխան:

Մասնավորապես, վերոհիշյալ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն, հայեցողական լիազորությունն օրենքով վարչական մարմնին վերապահված իրավունք է՝ ընտրելու մի քանի հնարավոր իրավաչափ լուծումներից որևէ մեկը:

Նշված նորմը սահմանելով վարչական մարմնի իրավունքը՝ ընտրելու մի քանի հնարավոր իրավաչափ լուծումներից որևէ մեկը, չի դիտարկել այն որպես բացարձակ հնարավորություն՝ դրա հետ մեկտեղ ամրագրելով այդ հնարավորության իրականացման սահմանները:

Մասնավորապես, «**Վարչարարության հիմունքների և վարչական վարույթի մասին**» ՀՀ օրենքի 6-րդ հոդվածի 2-րդ մասի համաձայն, հայեցողական լիազորություն իրականացնելիս վարչական մարմինը պարտավոր է առաջնորդվել մարդու և քաղաքացու՝ ՀՀ Սահմանադրությամբ ամրագրված իրավունքների և ազատությունների պաշտպանության անհրաժեշտությամբ, նրանց իրավահավասարության, վարչարարության իրականացման համաչափության և կամայականության արգելքի սկզբունքներով, ինչպես նաև հետապնդել օրենքով կանխորոշված այլ նպատակներ:

Նշվածից հետևում է, որ բացի վերոհիշյալ նորմում ուղղակիորեն ամրագրված սահմաններից, որպիսիք են՝ մարդու և քաղաքացու իրավունքների և ազատությունների պաշտպանության անհրաժեշտությունը, նրանց իրավահավասարության, վարչարարության իրականացման համաչափության պահպանումը և այլն, վարչական մարմինը պարտավոր է հետապնդել օրենքով կանխորոշված այլ նպատակներ, օրինակ՝ բացահայտել կոնկրետ հարցի լուծման համար հայեցողական լիազորություն վերապահելու օրենսդրի նպատակը, որի դեպքում

միայն վարչական մարմնի կողմից հայեցողական լիազորության իրականացումը կարող է դիտարկվել իրավաչափ:

Հանձնաժողովը գտնում է, որ քննարկվող վարչական գործի շրջանակներում վարչական մարմինը պատշաճ գնահատման չի արժանացրել վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ ՀՀ օրենսգրքի ընդհանուր կարգավորումները և դրանցից բխող այն իրավաչափ նպատակը, որից ելնելով վարչական մարմինն վերապահվել է տուգանքի նվազագույն և առավելագույն չափերի ընտրություն կատարելու հայեցողական լիազորություն, որը Հանձնաժողովի գնահատմամբ, ուղղակիորեն բխում է ՎԻՎՕ 32-րդ հոդվածի կարգավորումներից:

Մասնավորապես, **ՎԻՎՕ-ի 32-րդ հոդվածի 1-ին և 2-րդ պարբերությունների** համաձայն, վարչական իրավախախտման համար տույժը նշանակվում է կատարված իրավախախտման համար պատասխանատվություն նախատեսող նորմատիվ ակտով սահմանված շրջանակներում, սույն օրենսգրքին և վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ մյուս ակտերին ճիշտ համապատասխան:

Տույժ նշանակելիս հաշվի են առնվում կատարված իրավախախտման բնույթը, խախտողի անձը, նրա մեղքի աստիճանը, գույքային դրությունը, պատասխանատվությունը մեղմացնող և ծանրացնող հանգամանքները:

ՎԻՎՕ-ի 34-րդ հոդվածի համաձայն, վարչական իրավախախտման համար պատասխանատվությունը ծանրացնող հանգամանքներ են համարվում՝

1) հակաիրավական վարքագիծը շարունակելը, չնայած այն դադարեցնելու մասին դրա համար լիազորված անձանց պահանջին.

2) մեկ տարվա ընթացքում կրկին անգամ նման իրավախախտում կատարելը, որի համար անձն արդեն ենթարկվել է վարչական տույժի. իրավախախտում կատարելը նախկինում հանցագործություն կատարած անձի կողմից.

3) անչափահասին իրավախախտման մեջ ներգրավելը.

4) իրավախախտումը մի խումբ անձանց կողմից կատարելը.

5) իրավախախտումը տարերային աղետի պայմաններում կամ այլ արտակարգ հանգամանքներում կատարելը.

6) իրավախախտումը հարբած վիճակում կատարելը: Վարչական տույժ նշանակող մարմինը (պաշտոնատար անձը), նայած վարչական իրավախախտման բնույթին, կարող է տվյալ հանգամանքը ծանրացուցիչ չհամարել:

Վերոհիշյալ իրավակարգավորումների բովանդակությունից հետևում է, որ ՀՀ վարչական իրավախախտումների վերաբերյալ օրենսգրքի 169¹-րդ հոդվածով սահմանված իրավախախտման համար նախատեսված սանկցիայի հարաբերական բնույթը՝ կոնկրետ այս դեպքում 10.000-20.000 ՀՀ դրամ սահմանելը պատահական չէ և նույն օրենսգրքի 32-րդ հոդվածի 2-րդ պարբերությամբ սահմանված նորմի հետ համակարգային կիրառության շրջանակներում հնարավորություն է տալիս անհատական մոտեցում ցուցաբերել իրավախախտման յուրաքանչյուր դեպքին՝ հաշվի առնելով վարչական իրավախախտման համար պատասխանատվությունը ինչպես մեղմացնող, այնպես էլ ծանրացնող հանգամանքերը:

Քննարկվող վարչական գործի շրջանակներում 26.09.2016թ. կազմված վարչական իրավախախտման վերաբերյալ թիվ 1687 արձանագրությամբ վարչական մարմինն ամրագրել է, որ. *«Վերոգրյալը հաշվի առնելով և նկատի ունենալով, որ բացակայում են վարչական պատասխանատվությունը մեղմացնող կամ բացառող հանգամանքները, Տաթևիկ Ասատրյանը ենթակա է վարչական պատասխանատվության»:*

Նշվածից հետևում է, որ վարչական մարմինը մասնակի է գնահատել պատասխանատվության համար անհրաժեշտ հանգամանքների առկայությունը, որպես այդպիսին դիտարկելով միայն մեղմացնող հանգամանքների բացակայությունը, ինչը սակայն, Հանձնաժողովի գնահատմամբ, բավարար չի կարող համարվել, քանի որ ՎԻՎՕ-ի 32-րդ հոդվածի 2-րդ պարբերության կարգավորումից հետևում է վարչական մարմնի պարտականությունը՝ գնահատել նաև ծանրացնող հանգամանքների առկայությունը, որոնց առկայության կամ բացակայության վերաբերյալ վարչական մարմնի կողմից գնահատական առկա չէ:

Վարչական մարմնի կողմից ծանրացնող հանգամանքներին անդրադառնալու անհրաժեշտությունը Հանձնաժողովի կողմից կարևորվում է մեկ այլ տեսանկյունից ևս՝ եթե վարչական մարմինը տուգանքի առավելագույն չափը կիրառում է առանց

ծանրացնող հանգամանքների, ինչպես պետք է իրացնի իր հայեցողական լիազորությունը՝ այդպիսի հանգամանքների առկայության դեպքում:

Հաշվի առնելով այն փաստը, որ վարչական մարմինը ՎԻՎՕ-ում ամրագրված կոնկրետ իրավախախտման համար սահմանված առավելագույն չափից՝ սույն գործով 20.000 ՀՀ դրամից առավել չափով տույժ իրավասու չէ կիրառել՝ Հանձնաժողովը հանգում է եզրակացության, որ տվյալ պարագայում վարչական մարմինն ի սկզբանե իրեն զրկում է պատասխանատվության համար օրենքով սահմանված հանգամանքները գնահատելու և վարչարարության համաչափությունն ապահովելու հնարավորությունից:

Հանձնաժողովը գտնում է, որ նույնը վերաբերում է նաև տուգանքի նվազագույն չափի որոշմանը, որպիսի պարագայում կարևորվում է մեղմացնող հանգամանքների առկայությունը և բացակայությունը գնահատելու անհրաժեշտությունը:

Անդրադառնալով Գանգատարկման հանձնաժողովի 29.11.2016թ. թիվ 37/4 որոշմամբ ամրագրված դիրքորոշմանը, համաձայն որի՝ տուգանքի չափը որոշելու իրավունքը վերապահված է բացառապես իրավակիրառողին, որն օգտվելով իրեն վերապահված իրավունքից կայացրել է համապատասխան որոշում, Հանձնաժողովը գտնում է, որ այն անհիմն է և չի բխում բողոքարկված վարչական գործում առկա փաստական հանգամանքներից, որոնցից հստակ հետևում է, որ պարզված չեն եղել պատասխանատվության որոշման համար անհրաժեշտ բոլոր փաստական հանգամանքները, որոնք ենթակա էին պարզման օրենքով սահմանված պահանջից ելնելով:

Հետևաբար, Հանձնաժողովը գտնում է, որ Գանգատարկման հանձնաժողովի կողմից խախտվել է «Վարչարարության հիմունքների և վարչական վարույթի մասին» ՀՀ օրենքի 37-րդ հոդվածով սահմանված փաստական հանգամանքների բազմակողմանի, լրիվ և օբյեկտիվ քննարկման պահանջը, որի արդյունքում վարչական մարմինը պարտավոր էր բացահայտել գործի բոլոր, այդ թվում՝ վարույթի մասնակցի օգտին առկա հանգամանքները:

Միաժամանակ, Հանձնաժողովն անդրադառնալով Բողոք բերած անձի պահանջին, այն է՝ բողոքը բավարարելու դեպքում սահմանել տուգանքի

նվազագույն չափ, գտնում է, որ նշված պահանջը ենթակա չէ բավարարման, քանի որ Հանձնաժողովն իրավասու չէ սահմանել վարչական տուգանք կամ որոշել դրա չափը:

«Վարչարարության հիմունքների և վարչական վարույթի մասին» ՀՀ օրենքի 63-րդ հոդվածի 1-ին մասի «ա» կետի համաձայն, անվավեր է առոչինչ չհանդիսացող այն ոչ իրավաչափ վարչական ակտը, որն ընդունվել է օրենքի խախտմամբ:

Նույն օրենքի 77-րդ հոդվածի 1-ին մասի «ա» կետի համաձայն, վարչական ակտի փոփոխման կամ բեկանման հիմքեր են սույն օրենքի 63-64-րդ հոդվածներով սահմանված հիմքերը:

Վերոգրյալի արդյունքում՝ ղեկավարվելով «Վարչարարության հիմունքների և վարչական վարույթի մասին» ՀՀ օրենքի 76-րդ հոդվածի 4-րդ մասի, 1-ին մասի «ա» կետի պահանջներով՝

Ո Ր Ո Շ Ե Ց

1. «Գիվվինգս» ՍՊ ընկերության 10.02.2017թ.-ի բողոքը բավարարել մասնակի. անվավեր ճանաչել ՀՀ ԿԱ պետական եկամուտների կոմիտեի հարկային և մաքսային մարմինների գանգատարկման հանձնաժողովի 29.11.2016թ.-ի թիվ 37/4 որոշումը և պարտավորեցնել ՀՀ ԿԱ պետական եկամուտների կոմիտեի հարկային և մաքսային մարմինների գանգատարկման հանձնաժողովին կայացնել նոր վարչական ակտ:

2. Սույն որոշումն ուժի մեջ է մտնում ակտի ընդունման մասին վարչական վարույթի մասնակցին իրազեկելուն հաջորդող օրվանից և կարող է բողոքարկվել դատական կարգով:

ՀԱՆՁՆԱԺՈՂՈՎԻ ՆԱԽԱԳԱՀ՝

ԴԱՎԻԹ ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ